

LÁ•SKY MÁ•MIVÁ‰, STESKY BLÁ•ZNIVÁ‰ - 28.

Pondělí, 11 duben 2011

Usnul jsem Pavlíně v náručí jak mimino a celou noc jsem mál, navzdory tomu, co se stalo, klidnou jak lední medvěď. Ráno jsem málem zaspal. Pavlíně to slušelo pod peřinou i mimo peřinu, a tak jsem jí ani neměl chuť budít.

Stejně asi není zvyklá vstávat v šest. Připravil jsem fofrem Myšice jednoduchou svačtinu, sobě jsem hodil do tašky cereální tyčinky a vyrazil.

"Koukám, že ušes opravdu zabydlel," uslyšel jsem za sebou známý hlas.

"Proč myslíš, Soňo?"

Vyvětrávala po ránu plíce a psa, a na rozdíl ode mně měla volno. "No, že ušes se tu i pereš. Nebo jsi uklouzl koupelnu?" "On ti Milan nevyprávěl?" "No říkal něco, že nezvládá nervy včera." Jo nervy. "Tak to neříkal úplně přesně. O nervy docela určitě nešlo. Ale myslím, že kdybych já viděl, jak z něho nic zašne někdo mlátit je bych ho v tom nenechal." "No jo no. Hlavně, že se ti tu líbí." "Líbí."

Podrbal jsem Bobajze a rozloučil se.

V práci byl klid, na odboru pro evropské fondy jsem sehnal nějaké informace pro Pavlíně a v poledne jsem neodolal a ani pečené klobásy, která obohatila jarní den. Vlastně všechno bylo tak, jak mělo být. Napadlo mě, že dnes je to přesně rok, co Milena odešla. Pamatuje se to lehce, protože to bylo na její narozeniny. Nevěděl bych tomu,

všchno se za ten rok stane. Ať u dobrýho nebo zlýho. A hlavně... co všechno z ní vypluje na povrch. Ale stejně to byl dobrý rok. Docela by mě zajímalo, s jakým pocitem si ho vyúčtuje ona. Jestli tak, jak dělala firemní účetnictví celou dobu, tak se sebou bude docela spokojená. I když dodnes nebydlí, nejezdí a vlastně jen visí mám na krku. Hlavně, že to má všechno zadarmo. No tak, co si stájuje, houklo na mně moje alter ego. Nestáuju... jen j prostě termínovej typ a ten rok nějak uzavřít musím. Přitom jsem olověná, který se podle vlastních slov stejně kvůli mně zapíral, ale našel jsem sebe a taky skvělou dceru, práci a Pavlínou. Jo, a ta mi našla nějakou divnou pihu nebo co, a já musím na konci. Ještě, že ta ženská na světě je. "Vy jste lechtivej na zádech?" divilá doktorka a já jí vysvětloval, že jsem lechtivej skoro všude. Už od mala jsem měl problém s navlíkáním ponožek to vůbec nemluví o tom, když se mi někdo pokoušel ostříhat nehty na nohou. Až jsem zjistil, že mám lechtivou hlavu, to přitom vlasové masáže u kadeřnice. Takže pak už mě nepřekvapilo ani to, že mám lechtavé ukazádky, když mi moje zubní lékařka odstránila zubní kámen. "No to jsem ještě nezažila. Takže pane Moravče přitom týden se stavte o patro níže na sále a vyndáme to. "A to půjde na histologii?" "Ano dáme to tam. Už jste někdy něco takového mělo?" "Ne, ještě nikdy." "Tak jsme domluvený. A zkuste si to nějak nestrhnout, ať nemáme nepřemýšlení."

Chtěl jsem Pavlíně zavolat, ale volala Myška.

"Tati..."

"Copak? Nějaký problém ve škole?"

"Ne, vůbec. Dostala jsem dokonce jedničku z materiálů."

"No to je skvělý."

Užili jsme se na to spolu o víkendu a musím přiznat, že jsem měl docela problém to v sobě poskládat aspoň tak, a mohl prozkoušet. Možná bych přece jen měl ješit tu svojí škole k zkusit. Neopovrhovaná hlava zakrývá. "Jsem přitom doma..." To mi obvykle neoznamuje, přece jen za těch pár měsíců se trefuje docela spolehlivě. (Kdyby mě te mohla být myšlenky, uviděl bych nejpoprvé živý pohled posledního desetiletí.) "A?" "No... Pavlína mi uklidila pokoj." "Sláva! Kdybych to uměl, udělám to dávno," zasmál jsem se. "Jenže mě se to nelíbí." "Jako že ti přestěhovala stůl nebo co?" Na druhé straně se povzdychlo. "Ale ne." "Zvážněně jsem." "Aha... rozumím. Tobě vadí, že ti nic nepřekle a udělala to sama od sebe v tvém pokoji." "Jo. Přijde mi to... Prostě je to máj pokoj." "Myška, já vím, co ti vadí a chápu to. Promluví s Pavlínou. Ale je fakt, že ten pokoj si o to koledoval, říkal jsem ti už párkrát, ať si to aspoň trochu zcivilizuje." "Jsem chtěla... v sobotu." "Tos říkala už minulou i předminulou." "Říkal jsi mi, že olověná má právo na svoje soukromí." "Ale taky určitě povinnosti se o to soukromí starat, obzvláště když souvisí s tím mým." "Petře to bylo jedno." Aha. Už zase. "Podívej Myška, já si myšle od Pavlíny možná nebylo úplně košer, ale vím docela jistě, že to nemyslela nijak zle. A co se týče Petry... raději budu žít s ženskou, co se stará o trochu víc, než s tou, které je všechno fuk. Ono to sice vypadá, jako by to byl dar svobody, ale vlastně mi, že když někdo na někoho záleží, tak mu prostě který věci nedaj. Jen s lidí musej trochu vyjasnit a domluvit. Neboj. Mimochodem, je Pavlína u nás?" "Není." "Tak zajedeme na hambáč, co ty na to?" "Joooo, to by bylo skvělé." Sotva jsem zavřel, volala Pavlínka. "Kúpila som nám skvelé uteráky, tie vaše boli také... no vieš, ako," oznámila radostně a mně, co napadlo. "Pavlínko, a já tě zvu na hambáčovej oběd, i když uznávám, že tak zbytečně odložit přemýšlení svého kuchařského umění." "To by bylo miláček. Eště nám kúpim poriadne utierky a som tam. Milujem ňu." "Některé věci se neměnou ani odložit a nechat vyhnít. Jen doufám, že mi obě nehodí tu placatou hovězínu na hlavu. Máli swisskinga, s tou bramborovou plá tomu těžko odolávám. Těže ová taška byla přeměněná propečená a Myška si užívala svého doublecheese. A opravdu jsme neměli pocit, že nějak podporujeme globální stravování, prostě jednou za čas je to vhodné."

Pavčina dorazila za chvíli, skočil jsem jí pro velkýho vesnickýho a trochu doufal, že si to zatím nějak vyřídí dívky mezi sebou. Jenže nevyřídily.

Myška kousala taťku (tu támeškovou) a Pavčina si něco řekla. Dal jsem jí tác s mac-obedem a

„Žákejem,“ usmála se na mě.

„Co to řekla?“

„To sú tie materiály pre Stöhrovú. Mohol by si sa na to pozrieť?“

„Určitě. A Pavčínko ...“ začal jsem nenápadně.

„Áno miláček?“

Jo, už to mám.

„My máme s Myškou drobnější problém.“

Pavčina se usmála...

„Důfam, že som nechrápala.“

„Ne... tedy aspoň já o něm nevím. Ty jo, Myško?“

Myška zakývala, jako že ne a dovycucla taťku.

„Tak o čem jde?“

„Pavčínko, já jsem velmi rád, že jsi u nás a upřímně, i kdyby mě tvůj chirurg chodil proklepnout každé den, tak to vadit nebude.“

Myška vyprskla.

Pavčina si nás prohlédla, ale nereagovala zatím nijak.

"Chtěl jsem říct, žees nám udělala tím úklidem radost, a hned je vidět, že ta česká ruka prostě chybí."

Myška chtěla něco říct, ale přitom jí trošku nohu.

"To som veľmi rada. Chcela som vám urobiť radost. A akosi... sa ovdávit za aysl."

"No ale víš... já bych byl moc rád, kdybychom tyhle věci nějak dělali spolu. I když rozumím tomu, že to teď bylo jak to bylo a opravdu za to děkuju."

"Tak tomu nerozumiem. Mohol by si sa vyjadriť priamo?"

"Prostě... Myska pokoj je její... a i když v něm měla příměrně urbes, je to prostě její záležitost. Starat se o něj stará, i když uznávám, že by mohla být lepší."

Tohle věc nemusí dopadnout dobře. Děkovat by se asi mělo jinak. "Myška... ty sa na má za to hneváš?" podívala se Pavlína Myska do očí, a mě samotného zajímalo, co jí na to řekne. "Nehnevám, jen mě to naštvalo." "Takže hneváš." Musel jsem zasáhnout, jazykové problémy by nám teď nepomohly. "Víte co, český moje? Řekněte mi raději, co byste rády do společného bydlení a já vás nechám chvíli samotný s mojí kreditkou. Stejně bych vám překážel a aspoň zajedu s autem na myšku." "Tak jo, ale budem toho potřebovat dost... teď," uzavřela Myska debatu a natáhla ruku po kartě. "A nezruinujte mě," políbil jsem Pavlínu a pohladil je obě. Holky neseřete se, mám vás rád.

ONA

Jirka vyzel fakt strašně, i když musím přiznat, že roztrhnuté obočí na něm působilo sexy, podobně jako na Bruceovi Willisovi (preto ho má roztrhnuté v každém filmu). Okamžitě se vo mne prebudili opatrovatelské pudy a aj když sa bránil, dôkladne som mu ošetrila všetky rany.

Potom sme sa jeden druhému schúlili do náručia, ako to iba my vieme (topologicky je to síce nemožné, ale nám to funguje). A začalo mi dochádzať, v akej sme situácii. Nemám ani rezervné nohavice, ani zubnú kefku. Nehovoriac o miliónoch vecí, ktoré denne potrebujem. Nemám mobil. Mám naštvané doklady a platobné karty. Napadlo ma, že musím čo najskôr vybrať nejakú hotovosť, keby ho napadlo zablokovať účty. "Milá, musíme premyslieť náš postup," začala a nečakane som ho bozkávala tam, kde som si myslela, že to nebude bolieť. "Budem sa musieť čo najrýchlejšie vrátiť aspoň pre najdôležitejšie veci. Ale mám z toho strach," hladila som ho riasami po viečkach. "Neboj, láska, príd s tebou..." mrmlal mi do vlasov. "Nechcem aby ňa zabil. Je to fakt psychopat... to by som neverila, oho je schopný..." "To je zaujímavé, to som už dneska nikdy neslyšiel..." "Vieš, on nebol taký predtým... ja neviem, čo sa to vlastne stalo... pamätám sa, keď sme sa prvýkrát stretli..." rozprávala som a rozprávala, všetko sa to zo mňa lialo, celý ten príbeh, čo sa dneska tak nečakane skončilo. Lenže - po nejakom čase som si všimla, že Jirka medzi zaspal. Ach bože... Keď som sa ráno zobudila, boli už obaja preč. Osprchovala som sa, a premýšľala, čo si obliecť. Počúť si niečo len tak od Mysky mi prišlo blbé, tak som to vyriešila nakoniec tak, že som si natiahla rifle na holo a k tomu Jirkovo tričko, čo som našla na sušiacom. Natrela som si rožok

s maslom, opláchla po sebe riad, potom ostatný riad, čo ostal po raňajkách, upratala kuchyňu, a už to išlo. Kúpila, obývačka a nakoniec Myškinina izba. Mala tam otrasný bordel. Nejak som mala pocit, že by som si mala zaslúžiť, že tu s nimi môžem byť. No a potom som si utekala kúpiť aspoň pár najdôležitejších vecí. Hlavné nohavice. Lenže uvidela som krásne uteráky, presne by sa odtieňom hodili do Jirkovej kúpeľne. Tak som ich vzala. A potom zavolať Jirka, aby som prišla za nimi na hamburger... No - a ukázalo sa, že som to trochu prehnila s upratovaním. Jirka sa hrozne snažil, aby mi dal najavo, že moju snahu oceňuje, ale aj tak ma to zamrzelo. Lenže pravda je, že keby mne nejaká cudzia ženská v šiestich prehľadala veci, tak ma to tiež naštve. Prečo ma také veci nikdy nenapadnú dopredu? Píp. Moc se omlouvám za včerejšek. Prosím, vrať se domů, ať si můžeme aspoň promluvit. ROMAN